ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **M. R.,** zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje,** se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2016, čj. KrÚ 59427/2016/ODSH/11, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 31. 5. 2017, čj. 52 A 108/2016-46,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Svitavy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 25. 4. 2016, čj. 21613-16/OD-bim/6423-2015, byl žalobce (dále „stěžovatel“) uznán vinným ze spáchání přestupku na úseku provozu na pozemních komunikacích. Odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo rozhodnutím žalovaného specifikovaným v záhlaví odmítnuto jako opožděné. Žaloba stěžovatele byla následně napadeným rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích (dále jen „krajský soud“) jako nedůvodná dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů

(dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta. Proti tomuto rozsudku brojí stěžovatel podanou kasační stížností.

[2] Krajský soud uvedl, že ze správního spisu plyne, že posledním dnem lhůty k podání odvolání byl den 20. 5. 2016. Odvolání, které bylo doručené 24. 5. 2016 správnímu orgánu I. stupně bez zaručeného elektronického podpisu (i jeho potvrzení podané následující den již se zaručeným elektronickým podpisem), tak bylo opožděné. Soubor s názvem odvolání.jpg, který stěžovatel přiložil k podané žalobě, krajský soud odmítl provést jako důkaz pro jeho nevěrohodnost a účelovost. Tento soubor byl „print screen“ (výtisk obrazovky počítače) e-mailu Ing. M. J., zmocněnce stěžovatele ve správním řízení, který měl dokázat, že podal odvolání již dne 20. 5. 2016. Krajský soud s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu uvedl, že doručování elektronickou formou sebou nese větší riziko, že zpráva nebude doručena. Prokazování, že e-mailová zpráva byla doručena, je náročnější a je nutné doložit, že správnímu orgánu skutečně došlo. Výtisk e-mailové hlášenky není nenapodobitelný a je možné jej zfalšovat. O to víc tato manipulace hrozí v nyní projednávané věci vzhledem k osobě stěžovatelova zástupce Mgr. Jaroslava Topola a jeho zástupce ve správním řízení Ing. M. J., s jejichž obstrukčními strategiemi má krajský soud i Nejvyšší správní soud bohaté zkušenosti.

[3] Krajský soud dále uvedl, že žalovaný neměl povinnost seznámit stěžovatele předem s tím, že jeho odvolání bylo podáno opožděně. Takováto povinnost neplyne z žádného právního předpisu. Rozhodnutí o přestupku obsahuje správné poučení a stěžovatelův zástupce je dostatečně znalý, aby i sám znal délku lhůty pro podání odvolání.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že věrohodnost důkazu je možné hodnotit až po jeho provedení, proto bylo povinností krajského soudu jej provést. Stěžovatel neměl povinnost rovnou předkládat znalecký posudek. Logickým postupem bylo navrhnout jako důkaz „print screen" obrazovky a až následně, kdy je takovýto důkaz zpochybněn, přistoupit ke znaleckému posudku. Neexistovaly přitom žádné konkrétní pochybnosti o tom, že s navrhovaným důkazem bylo manipulováno. Věcně se ani nejednalo o situaci, zda byl e-mail správnímu orgánu I. stupně doručen, ale o situaci, kdy tento orgán odmítl e-mail zpracovat.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že není pravdivé tvrzení, že by správní orgán I. stupně bezdůvodně odmítal podání bez uznávaného elektronického podpisu. Sporný e-mail je ve spisovém materiálu zařazen, ale s datem 24. 5. 2016. Žalovanému je taktéž známa procesní strategie zmocněnců stěžovatele, kdy stejný postup využil ve věci řešené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 20. 9. 2016, čj. 7 As 59/2016-31. Ing. J. použil rizikovou formu komunikace, i když má zřízenou datovou schránku. Pokud by skutečně nastala popisovaná situace a stěžovatel by obdržel uváděné *potvrzení o odmítnutí elektronického podání*, měl se zajímat, proč jeho podání nebylo přijato. Správní orgán I. stupně běžně přijímá e-mailová podání bez uznávaného elektronického podpisu, jak tomu bylo i v daném případě.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[7] Stěžovatel v podané kasační stížnosti vznesl pouze jednu námitku, a to, že krajský soud musel navrhovaný důkaz „print screenem“ provést jako důkaz a teprve poté mohl posuzovat jeho věrohodnost.

[8] Judikatura správních soudů zastávala jednoznačný názor, že věrohodnost důkazů lze hodnotit až po jejich provedení. Hodnocením důkazů je myšlenková činnost, kterou je provedeným důkazům přisuzována hodnota závažnosti (důležitosti) pro rozhodnutí, hodnota zákonnosti a posléze hodnota pravdivosti (věrohodnosti). Provedení důkazu nelze odmítnout s tím, že od něj nelze očekávat potvrzení pravdivosti tvrzené skutečnosti (např. nevyslechnutí navržených svědků s poukazem na propojenost s účastníkem), neboť nelze předem hodnotit pravdivost a věrohodnost důkazů, které nebyly provedeny. Jsou-li zjištěny skutečnosti, které mohou ovlivnit svědkovu věrohodnost (např. poměr k účastníkům), neznamená to nezpůsobilost svědčit; tyto okolnosti vezme soud v úvahu při hodnocení svědkovy výpovědi. Důvodem k tomu, aby soud odmítl provést navržený důkaz, nemůže být jeho nevěrohodnost. Závěr o věrohodnosti důkazu je již součástí jeho hodnocení, přičemž nelze hodnotit důkaz, který nebyl proveden (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 6. 2003, čj. 22 Ca 421/2002-35, č. 39/2003 Sb. NSS, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2007, čj. 7 Afs 128/2006-67, nebo ze dne 15. 4. 2011, čj. 5 As 33/2010-93). Tuto zavedenou praxi však částečně překonal rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, který v usnesení ze dne 2. 5. 2017, čj. 10 As 24/2015-71, č. 3577/2017 Sb. NSS, připustil možnosti, kdy je možné odmítnout provedení důkazu na podkladě nevěrohodnosti nebo irelevantnosti navrhovaných důkazů.

[9] Výše uvedená judikatura však na projednávanou věc nedopadá. Krajský soud sice v napadeném rozsudku na několika místech použil výraz „věrohodnost“. Nejednalo se však o stejný pojem, se kterým operuje výše zmíněná judikatura. Ta pod pojmem věrohodnost chápe posuzování pravdivosti provedeného důkazu, tedy zda skutečně prokazuje to, co důkaz tvrdí. Krajský soud k takovému posouzení vůbec nedospěl.

[10] Krajský soud s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu uvedl názor, že výtisk e-mailové hlášenky není nenapodobitelný, a proto v případě pochybností o odeslání zprávy nebude postačovat k prokázání tohoto odeslání. Krajský soud tak dospěl k závěru, že navrhovaný „důkaz“ nemůže prokázat skutečnosti, ke kterým byl navržen. Takové posouzení je obecně přípustné a nutné. Krajské soudy si před provedením důkazu musí odpovědět na otázku, k jakému účelu je navržen a zda je vůbec schopný prokázat sporné skutečnosti. Pokud dospěje k závěru, že nemůže prokázat dokazované skutečnosti, bylo by

nadbytečné jej provést. V této fázi úvah však není hodnocena jeho věrohodnost ve smyslu výše uvedené judikatury.

[11] Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem, že žalobci zpravidla postačí navrhnout důkaz prostým „print screenem“ a až v případě, že je takový důkaz rozporován, je třeba navrhnout důkazy další. K takové situaci však v právě projednávané věci došlo. Krajský soud zaslal podanou žalobu žalovanému k vyjádření, který se k ní přípisem ze dne 20. 3. 2017 vyjádřil. Zejména v ní uvedl názor, později zastávaný krajským soudem, že prostý „print screen“ obrazovky je lehce manipulovatelný, a proto nemůže prokázat doručení e-mailu žalovanému. Tím přímo rozporoval pravdivost navrhovaného důkazu. Toto vyjádření bylo zástupci stěžovatele společně s předvoláním k ústnímu jednání doručeno do datové schránky dne 28. 3. 2017. Stěžovatel se k němu mohl vyjádřit a navrhnout jiné důkazy, jak nyní namítá v kasační stížnosti. To neučinil. K ústnímu jednání dne 31. 5. 2017, kde taktéž mohl navrhnout doplnění dokazování, se bez omluvy nedostavil.

[12] Za této situace, kdy navrhovaný důkaz byl rozporován a stěžovatel dále nijak nereagoval, neměl krajský soud povinnost navrhovaný důkaz provést, neboť posuzoval čistě schopnost důkazu prokázat to, k čemu byl navržen. Krajský soud dospěl k závěru, že navržený důkaz prokázat navrhované skutečnosti nemůže a Nejvyšší správní soud se s tímto ztotožňuje, neboť v případě sporu mezi účastníky o pravdivosti „print screenu“ e-mailu není skutečně možné jeho pravdivost ověřit jen ze samotného „print screenu“ bez navržení dalších důkazů.

IV. Závěr a náklady řízení

[13] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil, proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[14] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto dle uvedených ustanovení nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení žádné náklady nad rámec jeho úřední povinnosti

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 31. července 2018

JUDr. Petr Mikeš, Ph.D.
předseda senátu